

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/35/2024
Identifikačné číslo spisu:	6122382627
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6122382627.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35724803, Bratislava, Prievozská č. 2, zastúpeného spoločnosťou Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53255739, Bratislava, Prievozská č. 2, proti žalovanému U. W., narodenému L. o zaplatenie 4.563,28 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 13Csp/49/2022, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. októbra 2023 sp. zn. 17CoCsp/15/2023, takto

rozhodol:

I. Dovolenie o d m i e t a.

II. Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 07. marca 2023 č. k. 13Csp/49/2022-132 žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok); a žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal (druhý výrok).

1.1. Súd prvej inštancie konštatoval, že nemal preukázanú dohodu zmluvných strán v zmysle § 565 OZ ako dvojstranného právneho úkonu o možnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, keďže nemal preukázané uzatvorenie zmluvy v písomnej forme a dohoda v zmysle § 565 OZ je zakomponovaná len v produktových obchodných podmienkach (ďalej len „POP“) nepodpísaných žalovaným, a preto predmetom postúpenia mohla byť iba splatná časť úveru. Ďalej súd prvej inštancie skúmal v akej časovej súvislosti boli výzvy v zmysle § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 druhá veta OZ zaslané žalovanému, a či pohľadávka bola zosplatnená postupom podľa Občianskeho zákonníka; súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný vykonal poslednú úhradu dňa 15. 11. 2019; v súvislosti s vyhlásením predčasnej splatnosti úveru žalobca predložil upozorňujúcu výzvu zo dňa 30. 01. 2021 a oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 04. 03. 2021; v čase výzvy zo dňa 30. 01. 2021 bol žalovaný v omeškaní s úhradou 15 splátok splatných od 20. 11. 2019 do 20. 01. 2021, a preto aby bol dodržaný zákonný postup, mohla banka zosplatiť úver pre poslednú splátku, s ktorou bol žalovaný v omeškaní 3 mesiace v čase upozorňujúcej výzvy (20. 10. 2020) po uplynutí 3 mesiacov do splatnosti najbližšej splátky (19. 02. 2021), pričom sa tak stalo až listom zo dňa 04. 03. 2021 v rozpore s § 565 druhá veta OZ; pokiaľ

žalobca tvrdil, že k zosplatneniu úveru došlo pre splátku splatnú dňa 20. 02. 2021, uvedené nepreukázal; zároveň nepreukázal ani to, že sa výzva pred zosplatnením úveru zo dňa 30. 01. 2021 dostala do dispozičnej sféry žalovaného, nakoľko predložil ako doklad len podací hárok; v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/36/2020 (R 4/2021) je na doručenie jednostranných právnych úkonov v zmysle § 45 OZ potrebné vyžadovať doklad o ich doručení, ktorým môže byť aj neprevzatá zásielka adresátom v mieste, kde mal faktickú možnosť zásielku prevziať, nakoľko zásielka musí byť doručená do dispozičnej sféry dlžníka; vzhľadom na uvedené považoval súd prvej inštancie vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru za neplatné pre rozpor so zákonom v zmysle § 39 OZ; ak ku dňu postúpenia pohľadávky neboli splnené predpoklady zosplatnenia úveru, pričom konečná splatnosť úveru bola určená na 20. 06. 2027, banka nemohla postúpiť svoju pohľadávku z úveru v celosti inému subjektu pre nesplnenie podmienok podľa § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 525 ods. 2 OZ a § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách o postúpení pohľadávky, ktorá je splatná, a pokiaľ sa tak stalo, je zmluva o postúpení pohľadávok neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom; na absolútnu neplatnosť právneho úkonu prihliada súd z úradnej povinnosti, preto v spotrebiteľskom spore je žalobca (postupník) povinný nielen tvrdiť, ale súčasne aj preukázať splnenie zákonných podmienok postúpenia spornej pohľadávky za účelom posúdenia, či sporná pohľadávka bola na neho postúpená platne; na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu.

1.2. Vo vzťahu k predloženému uznaniu dlhu súd prvej inštancie dospel k záveru, že spôsob, akým došlo k jeho uznaniu je nekalou obchodnou praktikou; uznanie dlhu neinicioval dlžník, ale žalobca, ktorý nie je veriteľom žalovaného, a ide o vopred pripravený formulár, ktorý mohol žalovaný jedine podpísať; zároveň žalovaný uznal dlh v sume 4.563,28 eura s príslušenstvom, teda vo výške v akej v tom čase vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru reálne neexistoval; tiež nebolo preukázané platné postúpenie pohľadávky z banky na žalobcu, teda v čase uzavretia návrhu na schválenie súdneho zmiernu žalobca pohľadávku nevlastnil, preto žalovaný voči nemu nemal žiaden dlh, ktorý by bolo možné uznať; súd prvej inštancie mal za to, že podmienky pre uznanie nároku v zmysle § 282 CSP splnené neboli, nakoľko žalovaný neurobil žiaden hmotnoprávny úkon vo vzťahu k súdu prvej inštancie, ktorým by nárok žalobcu uznal; za takýto úkon nemožno považovať uznanie dlhu v rámci predloženého návrhu na schválenie súdneho zmiernu, pretože súdny zmiern je surogát (náhrada) rozsudku, teda rozsudok sa vôbec nevydáva a strany ho nahradia svojím autonómnym úkonom voči sebe navzájom, ktorý súd schvaľuje uznesením v zmysle § 148 CSP.

1.3. O trovách konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a čl. 4 CSP a v spore úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože mu podľa obsahu spisu preukázateľne žiadne nevznikli.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“), na odvolanie žalobcu, rozsudkom z 25. októbra 2023 sp. zn. 17CoCsp/15/2023 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; a žalovanému náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznal.

2.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí konštatoval, že v predmetnom prípade neboli splnené podmienky na to, aby súd prvej inštancie mohol rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 CSP; odvolací súd sa plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v tomto smere (bod 50. odôvodnenia napadnutého rozsudku), keď uvedené uznanie dlhu v rámci predloženého návrhu na schválenie súdneho zmiernu nemožno považovať za taký prejav vôle žalovaného, ktorý by vyvolal právne účinky predpokladané v § 282 CSP, keďže zo strany žalovaného nebolo urobené voči súdu vo vzťahu, ku ktorému by žalovaný výslovne uznal nárok žalobcu, ale bol urobený len medzi stranami navzájom, a teda nemá náležitosti uznávacieho úkonu vyžadované v zmysle § 282 CSP; pokiaľ žalobca v odvolaní vo vzťahu k procesnému postupu podľa § 282 CSP odkazoval na rozhodnutia iných odvolacích súdov, tieto v zmysle čl. 2 ods. 2 CSP nepredstavujú ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít, súčasne však podľa odvolacieho súdu nemožno konštatovať ani to, že by bolo napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie s nimi v rozpore. Súd prvej inštancie preto správne skúmal aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu v prejednávacom spore, pričom dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom nároku voči žalovanému, ktorý uplatnil žalobou a to pre rozpor zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 06. 2021 so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka); odvolací súd konštatuje, že na prípadnú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok pre rozpor

so zákonom je súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti (ex offio), pretože absolútne neplatný právny úkon podľa hmotného práva nespôsobuje žiadne právne následky; odvolací súd sa stotožňuje aj s právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne neplatnosti predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok vo vzťahu k postúpeniu spornej pohľadávky pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a. s., voči žalovanému pre nesplnenie podmienok podľa § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, nakoľko neboli naplnené podmienky účinného zosplatnenia úveru (§ 565 Občianskeho zákonníka); v zmysle v § 565 prvá veta Občianskeho zákonníka, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené; v tomto prípade, žalobca predložil súdu len potvrdenie o uzatvorení zmluvy zo dňa 18. 06. 2019, z ktorého nevyplyva dohoda zmluvných strán ako dvojstranného právneho úkonu o možnosti veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka. Odvolací súd konštatoval, že platné dojednanie o možnosti predčasného zosplatnenia musí byť súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a nie len uvedené v POP, ktoré zároveň nie sú ani podpísané dlžníkom (žalovaným); nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi zmluvnými stranami nebolo dohodnuté právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, veriteľ nebol oprávnený pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a predmetom postúpenia mohla byť iba splatná časť úveru, čo vzhľadom na vykonané dokazovanie splnené nebolo; s poukazom na uvedené bolo nadbytočné skúmanie splnenia ďalších podmienok zosplatnenia v zmysle ustanovenia § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zo strany súdu prvej inštancie (bod 44. odôvodnenia napadnutého rozsudku); žalobca spornú pohľadávku od pôvodného veriteľa Slovenská sporiteľňa, a. s. zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 06. 2021 platne nenadobudol a zamietnutie žaloby žalobcu z dôvodu nedostatku jeho aktívnej vecnej legitimácie v dôsledku absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 06. 2021 vo vzťahu k spornej pohľadávke voči žalovanému zo strany súdu prvej inštancie bolo preto vecne správne.

2.2. Vzhľadom na absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok odvolací súd nepovažuje za relevantnú ani odvolaciu argumentáciu žalobcu vo vzťahu k tomu, kto inicioval návrh na uzatvorenie súdneho zmiere ako i vo vzťahu k samotnému uznaniu dlhu v rámci tohto návrhu, keďže uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi a vzhľadom na to, že žalobca dlh nevlastní (nie je veriteľom žalovaného), nebolo možné dlh voči nemu ani uznať; nedôvodná je aj argumentácia žalobcu o tom, že žalovaný sa ako dlžník dostane do stavu právnej neistoty, keď nebude vedieť komu plniť a kto je jeho veriteľom, keďže vzhľadom na zamietnutie žaloby z dôvodu nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu (postupníka) musí byť žalovanému zrejmé, kto je jeho veriteľom, t. j. postupca (banka). Súčasne si súd prvej inštancie splnil aj povinnosť vyplývajúcu mu z právnej úpravy zameranej na ochranu spotrebiteľa, keď sa zaoberal skúmaním obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere podľa § 9 zákona č. 129/2010 Z. z. a správne posúdil zmluvu ako bezúročnú a bez poplatkov pre absenciu jej písomnej formy; v tomto smere sa odvolací súd plne stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku (bode 40. odôvodnenia napadnutého rozsudku). Na základe uvedeného súd prvej inštancie správne žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol, pričom podmienky na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie nároku v zmysle § 282 CSP naplnené neboli; na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

2.3. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP. Nakoľko žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, vznikol mu proti plne neúspešnému žalobcovi (odvolateľovi) nárok na plnú náhradu trov konania (100 %); žalovaný bol však v odvolacom konaní úplne nečinný a žiadne trovy odvolacieho konania mu nevyplyvajú ani zo spisu, preto odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi nepriznal.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

3.1. Dovolateľ uvádza, že právna otázka, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je otázka splnenia podmienok vydania rozsudku pre uznanie. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/437/2013 a 4Cdo/224/2021.

3.2. Žalobca poukazuje na nesprávny procesný postup vo veci okresným súdom, kedy súd uprel

žalobcovi jeho procesné oprávnenia vyplývajúce z CSP s poukazom na preskúmanie nároku po hmotnoprávnej stránke (nedostatok vecnej legitímácie). Žalobcovi nie je vôbec zrejmé, z akých dôvodov súd uzavrel, že návrh na uzatvorenie súdneho zmiernu nebol adresovaný žalovaným voči súdu. Úvahy súdu sú podľa názoru žalobcu nekonzistentné a nie je možné považovať uznanie dlhu vo forme Návrhu na schválenie súdneho zmiernu zo dňa 24. 10. 2022 podpísaný žalobcom a žalovaným za úkon, ktorý by nebol robený žalovaným voči súdu. Žalobca ďalej uvádza, že ničím nepopiera, že v zmysle ust. § 295 CSP môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, avšak v žiadnom prípade sa nestotožňuje s postupom vo veci konajúceho súdu, ktorý postupoval v priamom rozpore s príslušnými ustanoveniami CSP, nerešpektoval uznávací prejav žalovaného a naopak, z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovaného ako spotrebiteľa (t. j. slabšej strany) aktívne menil jeho vôľu, ktorou bolo ukončenie sporu tak, že pohľadávku žalobcu uhradí vo forme splátok. Povinnosť súdu rozhodnúť rozsudkom pre uznanie v prípade, ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom bez akýchkoľvek pochyb vyplýva z dikcie ust. § 282 CSP. Okresný aj krajský súd však napriek uvedenému nerozhodli o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie a preskúmavali uplatnený nárok po hmotnoprávnej stránke.

3.3. Vo vzťahu k odôvodneniam konajúcich súdov žalobca ďalej uvádza, že tieto sú zmätočné, nedostatočné a v rozpore s rozhodovacou praxou dovolacieho súdu, keďže okresný súd ako aj krajský súd vo svojich rozhodnutiach síce uvádzajú, z akého dôvodu nepostupovali v zmysle ustanovenia § 282 CSP, avšak konajúce súdy namiesto postupu podľa § 282 CSP skúmali uplatňovaný nárok po hmotnoprávnej stránke a po prijatí záveru o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalobu okresný súd zamietol a krajský súd tento výrok okresného súdu o zamietnutí žaloby potvrdil. Žalobca zastáva názor, že nevydaním rozsudku pre uznanie nároku žalovaného konajúce súdy nesprávnym procesným postupom znemožnili žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Zároveň bolo v konaní priloženými dôkazmi, vrátane nesporných skutkových tvrdení jednotlivo i vzájomne preukázané, že žalovaný svoj dlh čo do právneho dôvodu a výšky uznal.

3.4. Žalobca navrhuje, aby dovolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu a rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

8.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

9. Pretože dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

10. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

11. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9.

decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

12. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobca namietal nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť odvolacieho rozhodnutia, pričom najmä poukazoval na to, že okresný súd ako aj krajský súd vo svojich rozhodnutiach síce uvádzajú, z akého dôvodu nepostupovali v zmysle ustanovenia § 282 CSP, avšak konajúce súdy namiesto postupu podľa § 282 CSP skúmali uplatňovaný nárok po hmotnoprávnej stránke.

13. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili, a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

13.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí dostatočným spôsobom dôvodil, že v predmetnom prípade neboli splnené podmienky na to, aby súd prvej inštancie mohol rozhodnúť rozsudkom pre uznanie nároku podľa § 282 CSP. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie v tomto smere, keď uvedené uznanie dlhu v rámci predloženého návrhu na schválenie súdneho zmiernu nemožno považovať za taký prejav vôle žalovaného, ktorý by vyvolal právne účinky predpokladané v § 282 CSP, keďže zo strany žalovaného nebolo urobené voči súdu vo vzťahu, ku ktorému by žalovaný výslovne uznal nárok žalobcu, ale bol urobený len medzi stranami navzájom, a teda nemá náležitosti uznávacieho úkonu vyžadované v zmysle § 282 CSP.

13.2. Preto zo strany súdu prvej inštancie bola skúmaná aktívna vecná legitimácia žalobcu v prejednávanej spore, pričom dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom nároku voči žalovanému, ktorý uplatnil žalobou, a to pre rozpor zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 06. 2021 so zákonom. Odvolací súd sa stotožnil aj s právnym posúdením veci zo strany súdu prvej inštancie ohľadne neplatnosti predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávok vo vzťahu k postúpeniu spornej pohľadávky pôvodného veriteľa voči žalovanému pre nesplnenie podmienok podľa § 17 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. v spojení s § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, nakoľko neboli naplnené podmienky účinného zosplatnenia úveru (§ 565 Občianskeho zákonníka). Žalobca predložil súdu len potvrdenie o uzatvorení zmluvy zo dňa 18. 06. 2019, z ktorého nevyplýva dohoda zmluvných strán ako dvojstranného právneho úkonu o možnosti veriteľa vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru v zmysle § 565 Občianskeho zákonníka.

13.3. Odvolací súd taktiež riadne vyhodnotil, že Dohoda podľa § 565 Občianskeho zákonníka je zakomponovaná len v bode 8.1 písm. a) POP s účinnosťou od 01. 01. 2015, ktoré nie sú podpísané žalovaným. Odvolací súd konštatoval, že platné dojednanie o možnosti predčasného zosplatnenia musí byť súčasťou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a nie len uvedené v POP, ktoré zároveň nie sú ani podpísané dlžníkom (žalovaným). Nakoľko z vykonaného dokazovania vyplynulo, že medzi zmluvnými stranami nebolo dohodnuté právo veriteľa žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, veriteľ nebol oprávnený pristúpiť k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a predmetom postúpenia mohla byť iba splatná časť úveru, čo vzhľadom na vykonané dokazovanie splnené nebolo. Odvolací súd preto dospel k záveru, že žalobca spornú pohľadávku od pôvodného veriteľa zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 22. 06. 2021 platne nenadobudol.

14. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa

§ 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobca preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

14.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalobca preto neopodstatnene namieta existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

15. Dovolateľ taktiež namietal, že okresný aj krajský súd nerozhodli v zmysle ust. § 282 CSP o uplatnenom nároku rozsudkom pre uznanie a preskúmavali uplatnený nárok po hmotnoprávnej stránke.

16. Podľa § 282 CSP ak žalovaný uzná nárok uplatnený žalobcom alebo jeho časť, rozhodne súd na návrh žalobcu rozsudkom pre uznanie nároku.

17. Vzhľadom na dominujúci dispozičný princíp v sporovom súdnom konaní (porovnaj komentár k článku 7) je však vydanie takéhoto rozsudku (pre uznanie alebo vzdanie sa nároku) viazané na návrh procesnej strany. Súd totiž v sporovom konaní len výnimočne môže uskutočniť úkon bez návrhu sporovej strany - ide o prejav prejednávacieho princípu (tzv. formálnej pravdy v procese). Ak teda žalovaný svojím úkonom, ktorý možno obsahovo posúdiť ako uznanie žalobou uplatneného procesného nároku (pojem „procesný nárok“ je surogát pojmu „predmet konania“; pochopiteľne, žalobca v konaní uplatňuje nárok na ochranu svojho porušeného alebo ohrozeného subjektívneho materiálneho práva) tento nárok nerozporuje, môže žalobca navrhnúť vydanie rozsudku na základe uznania nároku. Bez návrhu je vydanie tohto rozsudku vylúčené. Uznanie nároku je tak procesným úkonom žalovaného, čo v praxi znamená, že toto uznanie je účinné jedine vtedy, keď sa urobí vo vzťahu k súdu. Ak žalovaný uzná nárok hmotnoprávnym úkonom voči svojmu žalobcovi, berie súd túto skutočnosť do úvahy pri rozhodovaní veci a posúdi ju podľa okolností konkrétného prípadu, napríklad ako uznanie dlhu či uznanie záväzku (ŠTEVČEK, Marek. § 282 [Povaha rozsudku pre uznanie nároku]. In: ŠTEVČEK, Marek, a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022).

18. Dovolací súd je názoru, že odvolací súd správne vyhodnotil, že uznanie dlhu v rámci predloženého návrhu na schválenie súdneho zmieru nemožno považovať za taký prejav vôle žalovaného, ktorý by vyvolal právne účinky predpokladané v § 282 CSP, keďže zo strany žalovaného nebolo urobené voči súdu vo vzťahu, ku ktorému by žalovaný výslovne uznal nárok žalobcu, ale bol urobený len medzi stranami navzájom, a teda nemá náležitosti uznávacieho úkonu vyžadované v zmysle § 282 CSP. Z obsahu spisu bolo zrejmé, že žalovaný neurobil vo vzťahu k súdu prvej inštancie počas celého konania žiaden procesný úkon, z ktorého by bol zrejмый jeho prejav, ktorým uznáva uplatnený nárok žalobcu.

18.1. Žalovaný teda neurobil žiaden hmotnoprávny úkon vo vzťahu k súdu, ktorým by nárok žalobcu uznal, preto podmienky pre uznanie nároku v zmysle § 282 CSP splnené neboli.

19. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

20. Dovolací súd sa ďalej zaoberal s namietaným dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

21. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

21.1. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

22. V zmysle ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. K tomu dovolací súd uvádza nasledovné:

23. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov odvolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétného stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (k tomu pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017; podobne tiež napr. 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017).

23.1. V dovolaní, prípustnosť ktorého je vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, musí dovolateľ špecifikovať ním tvrdený odklon od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu bližšou konkretizáciou rozhodnutia (rozhodnutí) odvolacieho súdu, ktoré napĺňa pojem ustálená prax odvolacieho súdu (R 83/2018). Ustálená rozhodovacia prax najvyššieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky.

23.2. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa. V rozhodovacej praxi odvolacieho súdu je tiež ustálený názor, v zmysle ktorého sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

24. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, čo sa považuje za ustálenú súdnu prax odvolacieho súdu. Do tohto pojmu patria predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017). Do ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikátúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletine Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v

Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

25. Zhrnúc vyššie uvedené, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá „odklon“ od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnú, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018).

26. Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje, že najvyšší súd môže pri posúdení prípustnosti dovolania zohľadňovať aj tie svoje stanoviská a rozhodnutia, ktoré dovolateľ neoznačil (k tomu pozri I. ÚS 51/2020).

27. Podľa dovolateľa sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu otázkou splnenia podmienok vydania rozsudku pre uznanie. Žalobca v tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/437/2013 a 4Cdo/224/2021.

28. Z rozhodnutia najvyššieho súdu z 19. 11. 2015 sp. zn. 3Cdo/437/2013 vyplýva, že „V dôsledku uznávacieho prejavu odporcu odpadá dôvod, pre ktorý sa konanie začalo (spornosť v otázke existencie uplatneného nároku). Ak odporca v priebehu konania navrhovateľov nárok účinne uzná, súd už ďalej nezisťuje skutkové okolnosti a na ich objasnenie nevykonáva dokazovanie - vychádza z uznania nároku odporcom. Ak sú splnené predpoklady vyplývajúce z § 153a ods. 1 OSP, je súd aj bez návrhu povinný (obligátne) rešpektovať procesnú situáciu, ktorá nastala v dôsledku uznávacieho prejavu odporcu a musí vydať rozsudok na základe uznania nároku (pozri direktívnu dikciu zákona - „súd rozhodne“); súd teda v takom prípade nemá možnosť zvažovať, či rozsudok na základe uznania nároku vydá alebo nevydá.“

29. Ďalej v rozhodnutí z 27.04.2022 sp. zn. 4Cdo/224/2021 najvyšší súd konštatoval, že „Rozsudok na základe uznania je procesný inštitút, ktorý bol do procesného práva zaradený na účely zjednodušenia a zrýchlenia civilného sporového konania. Uznáním nároku podľa ust. § 282 CSP sa rozumie procesný úkon žalovaného, t. j. úkon adresovaný súdu, ktorý môže byť urobený v akejkoľvek prípustnej forme a z jeho obsahu jednoznačne vyplýva, že žalovaný žalobný návrh celkom, sčasti alebo v jeho základe uznáva. Nie je pritom rozhodujúce, či a ako je takýto procesný úkon označený, a či uznanie nároku je vyjadrené práve týmto slovným spojením. V dôsledku uznávacieho prejavu žalovaného odpadá dôvod, pre ktorý sa konanie začalo (spornosť v otázke existencie uplatneného nároku). Ak žalovaný v priebehu konania žalobcov nárok účinne uzná, súd už ďalej nezisťuje skutkové okolnosti a na ich objasnenie nevykonáva dokazovanie a vychádza z uznania nároku žalovaným. V prípade uznania a vzdania sa nároku strany prejavia hmotnoprávny úkon voči súdu (nie voči sebe navzájom) a súd musí meritórne rozhodnúť. Ak sú splnené podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 282 CSP, je teda súd povinný obligátne rešpektovať procesnú situáciu, ktorá nastala v dôsledku uznávacieho prejavu žalovaného a musí vydať rozsudok na základe uznania nároku. Súd v takomto prípade nemá možnosť zvažovať, či rozsudok na základe uznania nároku vydá alebo nevydá. Uznanie nároku žalovaným je teda procesným úkonom a jeho výslovným prejavom, a to v ktoromkoľvek štádiu konania až do právoplatného skončenia veci.“

30. Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že uznaním nároku v zmysle ust. § 282 CSP sa rozumie procesný úkon žalovaného, t. j. úkon adresovaný súdu, pričom strany prejavia hmotnoprávny úkon voči súdu a nie len voči sebe navzájom, a až potom musí súd meritórne rozhodnúť. Dovolací súd podotýka, že v predmetnom konaní nebolo uvedené splnené, keďže podľa dovolacieho súdu bolo z obsahu spisu zrejmé, že žalovaný neurobil vo vzťahu k súdu prvej inštancie počas konania žiaden procesný úkon, z ktorého by bol zrejmý jeho prejav, ktorým uznáva uplatnený nárok žalobcu. V danej veci sa teda nárok uznáva žalovaným voči súdu, nie medzi stranami navzájom, ako to bolo vykonané v rámci návrhu na schválenie zmiernu dohodnutého medzi stranami.

30.1. Uznanie nároku je tak procesným úkonom žalovaného, čo v praxi znamená, že toto uznanie je

účinné jedine vtedy, keď sa urobí vo vzťahu k súdu (pozri ŠTEVČEK, Marek. § 282 [Povaha rozsudku pre uznanie nároku]. In: ŠTEVČEK, Marek, a kol. Civilný sporový poriadok. 2. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2022).

30.2. Odvolací súd spolu so súdom prvej inštancie teda dospeli k správne názoru, keď vyhodnotili, že uznanie dlhu v rámci predloženého návrhu na schválenie súdneho zmiernu nemožno považovať za taký prejav vôle žalovaného, ktorý by vyvolal právne účinky predpokladané v § 282 CSP, keďže zo strany žalovaného nebolo urobené voči súdu vo vzťahu, ku ktorému by žalovaný výslovne uznal nárok žalobcu, ale bol urobený len medzi stranami navzájom, a teda nemá náležitosti uznávacieho úkonu vyžadované v zmysle § 282 CSP.

30.3. V zmysle vyššie uvedeného je zrejmé, že žalobca sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu. Taktiež je zrejmé, že dovolateľ v dovolaní nepoukázal na žiadne rozhodnutie najvyššieho súdu, od ktorého by sa súdy nižších inštancií odklonili. Žalobca tak nedôvodne namieta odklon od judikatúry najvyššieho súdu. Sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP (porovnaj aj rozhodnutie sp. zn. 3Cdo/6/2017).

31. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolateľ neopodstatnene namieta v napadnutom rozsudku odvolacieho súdu nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP. Taktiež prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľom podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a) CSP nie je daná. Preto dovolací súd dovolanie aj v tejto časti odmietol v zmysle § 447 písm. f) CSP.

32. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.